

“Εφυγα από την τρίτη φετινή παράσταση του Θιάσου Λεμού με ένισχυμένη την απογοήτευση που μου είχαν προκαλέσει, όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες μου, τα δύο άλλα έργα που παρουσίασε φέτος. Με τη «Μαγική ράβδο» κατεβήκαμε ακόμα μερικά σκαλιά.

‘Η «Μαγική ράβδος» περιστρέφεται γύρω από μια θέση... καταπληχτική. ‘Ο κ. Κουντούρης υποστηρίζει ότι ένας οικογενειάρχης, αν θέλει τα μέλη της οικογένειάς του να μην παραστρατήσουν, πρέπει να μεταχειρισθεί το βούρδουλα, τη ράβδο με τους πολλούς ρόζους. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Με την καλοσύνη, με την ευγένεια, με τις αγαθές συμβουλές το σκάφος θα οδηγηθεί σε ναυάγιο, θα έξωκειλνει. Πώς να συμφωνήσουμε ότι το έλιξήριο της οικογενειακής γαλήνης, ομαλότητας και ευτυχίας είναι το ξύλο; ‘Αλλ’ έστω. Είναι δικαίωμα του κάθε συγγραφέα να υποστηρίζει όποια θέση θέλει. ‘Ο κριτικός δεν κρίνει τί λέει ένας συγγραφέας, αλλά πώς λέει, τι λέει. “Αν ό κ. Κουντούρης είχε κατορθώσει (κι άς μη μάς έπειθε όριστικά), τουλάχιστο παροδικά, για μια στιγμή έστω, να μάς παρσύρει με τις απόψεις του, θα κάναμε υπερβασία αν του διαμφισβητούσαμε το άναφαίρετο δικαίωμα να έχει τις ιδέες του. ‘Αλλά δεν έπιτυγχάνει ούτε αυτό. Δέ μάς δείχνει καθόλου γιατί θεωρεί το ξύλο άπαραίτητο. ‘Η οικογένεια που παρουσιάζει είναι το ίδιο, κι όταν ό οικογενειάρχης αποφασίζει να χρησιμοποιήσει τη μαγική ράβδο όπως και πριν που δεν τη χρησιμοποιούσε, άπειθάρχητη και παραδαρμένη.

"Όλο τὸ ἔργο ἀποτελεῖται ἀπὸ σκηνές ἀσύνδετες, ἀνεφάρμοστες ἢ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, πού μόνο ἔχουν τοποθετηθεῖ ἢ μιὰ πλάι στὴν ἄλλη. Κι ὅταν σποραδικὰ καὶ σπάνια ἀναπηδᾷ κάποιο διασκεδαστικὸ ἐπινόημα, εἶναι τόσο ἀπροετοίμαστο καὶ ξεκρέμαστο, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔβρει ἀπήχηση. "Όταν ὁ θεατὴς ἔχει περιπέσει σὲ δυσφορία, δὲν ἀρκεῖ μιὰ ἀστραπαία καλὴ στιγμή γιὰ νὰ τὸν ἀνασύρει ἀπ' αὐτὴν.

Πῶς παίχθηκε αὐτὸ τὸ κατασκευάσμα; Πῶς ἀλλιῶς παρὰ μὲ ἀφόρητὴ σπασμωδικότητα; 'Ο ἠθοποιὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποιο ὕλικὸ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ. "Όλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου ἔκαναν τὸ καθένα ὅ,τι ἤθελε ἀπάνω στὴ σκηνή, μὲ τέλεια ἀδιαφορία γιὰ τὴ συναρμολόγηση τοῦ συνόλου.

Τί συμβαίνει φέτος μὲ τὸν κ. Λεμό; Γιατί διαλέγει, σὰν ἐπιτήδες καὶ συστηματικά, ἔργα πού εἶναι τὸ ἕνα χειρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, πού ἀνήκουν στὴ σειρά τῶν πρωτολειῶν τῶν τόσο πρωτοβάθμιων ὥστε εἶναι ἀκόμα ἐντελῶς ἀνώριμα γιὰ νὰ προβληθοῦν στὴ σκηνή;

Τοῦ ἔχουν ἐν τούτοις ὑποβληθεῖ, τὸ ξέρω, τρία τουλάχιστον ἔργα πού ἔστω κι ἂν παρουσιάζουν μερικὲς σκηνικὲς ἀτέλειες (αὐτὸ δὲ θὰ φανερωθεῖ παρὰ ἀφοῦ ἀνεβασθοῦν), εἶναι ἀσύγκριτα πιὸ καλογραμμένα καὶ καλοχτισμένα ἀπὸ κεῖνα πού ἔδωσε, καὶ ἔχουν καὶ πνευματικὸ περιεχόμενο. Ἐπιπλέον, ἀνήκουν σὲ συγγραφεῖς πού πρωτοεμφανίζονται μ' αὐτὰ στὸ Θέατρο, ἀλλὰ πού εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ ἄλλες λογοτεχνικὲς τους ἐκδηλώσεις.

"Ετσι ἡ παράσταση θὰ προκαλοῦσε ὅπωςδὴποτε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συρροή τοῦ κοινοῦ. Γιατί προτιμᾷ ὁ κ. Λεμός ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα, σκάρτα κατασκευάσματα; Εἶναι ἀκατανόητο. Μήπως ἔχει καταληφθεῖ ἀπὸ μανία αὐτοκαταστροφῆς;

* * *